

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. L.**, zast. Mgr. Rebekou Moťovskou Židuliakovou, advokátkou, se sídlem Krátký lán 138/8, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2024, č. j. MSK 155207/2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2025, č. j. 20 A 7/2024-61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Karviné ze dne 16. 10. 2023, č. j. SMK/141160/2023, byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 31. 12. 2023. Přestupku se dopustil tím, že dne 28. 6. 2023 kolem 9:40 hod. řídil v Karviné na třídě 17. listopadu motorové vozidlo X po požití alkoholického nápoje v době, kdy byl stále pod vlivem alkoholu, a dechovou zkouškou byla zjištěna hodnota odpovídající 0,25 g/kg alkoholu v krvi, tedy po odečtení příslušných hodnot přípustných nepřesností měření a možností náhodných či fyziologických hodnot alkoholu v krvi byla zjištěna hodnota odpovídající přinejmenším 0,01 g/kg alkoholu v krvi. Za to byl žalobci uložen trest pokuty ve výši 4.000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců a povinnost uhradit náklady řízení o přestupku ve výši 1.000 Kč. Žalovaný v záhlaví uvedeném rozhodnutím částečně změnil rozhodnutí magistrátu tak, že snížil uloženou pokutu na 3.000 Kč, a ve zbytku jej potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou. Krajský soud v Ostravě nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozhodnutí krajského soudu kasační stížnost. Namítá, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s žalobním bodem, kterým brojil proti nenaplnění materiální stránky přestupku za situace, kdy byla zjištěna pouze nepatrná hodnota alkoholu v krvi. V tomto ohledu krajský soud věc též neprávne posoudil. Ačkoli je pravdou, že v České republice platí tzv. nulová tolerance alkoholu při řízení

motorových vozidel, zjištěná hodnota 0,01 promile alkoholu v krvi je tak nepatrná, že reálně nemohla schopnost stěžovatele řídit vozidlo nijak ovlivnit. Tato hodnota alkoholu odpovídá požití jedné polévkové lžice vína. Nemohlo tak dojít k jakémukoli ohrožení bezpečnosti silničního provozu. To ostatně zohledňuje i legislativa jiných evropských zemí, která hodnotu určitého alkoholu v krvi řidičů nepostihuje.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s posouzením věci krajským soudem. K otázce tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení vozidla existuje konstantní judikatura NSS.

[5] V replice stěžovatel poukázal na to, že jeho argumentace nebyla krajským soudem dostatečně vypořádána, neboť ten v zásadě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K uznání viny za přestupek musí být kromě formálního naplnění znaků skutkové podstaty náležitě posouzeno, zda je postihované jednání společensky škodlivé (§ 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Tak tomu ovšem v posuzovaném případě nebylo.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Předtím než přistoupí k meritornímu projednání věci, posoudí kasační soud ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, zda je splněna podmínka přijatelnosti dle § 104a odst. 1 s. ř. s. Dle tohoto ustanovení se pro nepřijatelnost odmítne stížnost, jež svým významem podstatně nepřevyšuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[9] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[10] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pro stručnost odkazuje na

pokračování

judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, neboť v něm krajský soud vystihl podstatu věci, řádně se vypořádal se všemi stěžejními námitkami stěžovatele a své závěry přehledně, přesvědčivě a srozumitelně odůvodnil, přičemž mimo jiné vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu. Vadou nepřezkoumatelnosti netrpí ani rozhodnutí žalovaného, z něhož je rovněž patrné, z jakého skutkového stavu žalovaný ve věci stěžovatele vycházel, jakými úvahami se řídil a srozumitelně je v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádřil.

[11] Pokud žalobce opakuje argumentaci, kterou již uplatnil ve správním řízení, a žalovaný již tuto argumentaci náležitě vypořádal, postačí, pokud krajský soud na přílehavé pasáže odůvodnění napadeného správního rozhodnutí odkáže s osvojující poznámkou (rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Zároveň je zřejmé, že stěžovatel s napadeným rozsudkem, tj. s posouzením námitky nenaplnění materiální stránky přestupku, obsáhle polemizuje, což by v případě jeho skutečné nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Uvedenou námitkou se ovšem krajský soud náležitě zabýval, a to v bodech 63 až 65 napadeného rozsudku.

[12] Stěžovatel má za to, že v jeho případě nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Nezpochybnuje přitom, že skutková podstata přestupku jeho jednáním naplněna byla, s ohledem na to, že předchozího dne večer požíval alkoholické nápoje a následně ráno usedl za volant, přičemž v krvi měl zbytkový alkohol, tudíž rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu řídil vozidlo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod vlivem alkoholu.

[13] Nejvyšší správní soud se zabýval otázkou materiálního znaku přestupku v rozsudku ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS. Ačkoli jeho závěry byly vysloveny k zákonu č. 200/1990 Sb., o přestupcích, lze je bezezbytku vztáhnout i k nové právní úpravě obsažené v zákoně o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. V uvedeném rozsudku NSS uvedl, že *„zásadním rozlišovacím kritériem mezi trestným činem a přestupkem je tedy obecně řečeno míra jejich typové společenské nebezpečnosti vyjádřená ve znacích skutkové podstaty. Společenská nebezpečnost trestného činu pro společnost musí být alespoň vyšší než nepatrná, zatímco přestupkem může být i takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti pouze v míře nepatrné (srov. např. výše uvedené usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. 1546/2008 Sb. NSS nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1529/2008, č. 18/2009 Sb. NS).“* Dále s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu ve věcech trestních poukázal na to, že *„jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.“* V dané věci šlo o nepatrné překročení povolené rychlosti řidičem a NSS shrnul svůj závěr do právní věty: *„Samotná skutečnost, že řidič vozidla v provozu na pozemní*

komunikaci sice překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou právním předpisem nebo dopravní značkou, nicméně rychlost jeho jízdy se hranici nejvyšší dovolené rychlosti blížila, sama o sobě nepostačuje pro závěr o tom, že nebyla naplněna materiální stránka (...) přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích“. Ve věci posuzované v onom rozsudku pak NSS shledal další okolnosti, kterými žalobce dovozoval absenci materiální stránky přestupku (jednalo se o přehledný úsek silnice, při výjezdu z obce, v době nízké intenzity provozu, kdy nikoho nemohl řidič ohrozit), kterými se správní orgány nezabývaly.

[14] Naproti tomu v nyní posuzované věci stěžovatel upozorňuje výlučně na skutečnost, že zjištěná hodnota alkoholu v krvi se blížila limitní hodnotě, kdy by při odečtení přípustné hodnoty odchylky přístroje Dräger (0,04 promile) a metodikou Ministerstva dopravy stanovené hodnoty pro vyloučení možností náhodných či fyziologických hodnot alkoholu v krvi (0,2 promile) činila 0,01 promile. Na žádné *další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti*, stěžovatel nepoukázal a nelze je zjistit ani ze spisu správních orgánů. Za takovou významnou okolnost nelze považovat to, že v některých jiných zemích je určitá hodnota alkoholu v krvi tolerována (obdobně by např. musela být dovozována absence společenské škodlivosti překročení maximální povolené rychlosti na dálnici z toho, že např. v Německu obecně na dálnicích nejvyšší povolená rychlost stanovena není). Pokud stěžovatel argumentuje, že naměřené hodnoty by mělo být dosaženo požitím polévkové lžíce vína, je třeba uvést, že za normálních okolností by takto požitá množství alkoholu nemohlo způsobit přesažení shora uvedené odečítané hodnoty 0,2 promile. Je tak zřejmé, že v posuzovaném případě naplněním formálních znaků skutkové podstaty byl naplněn i materiální znak přestupku, tj. společenská škodlivost jednání stěžovatele spočívající v ohrožení bezpečnosti silničního provozu řízením vozidla stěžovatelem v době trvajícího ovlivnění předchozím požíváním alkoholických nápojů, byť pouze v míře nepatrné.

[15] Nejvyšší správní soud doplňuje, že již v minulosti posuzoval případy, kdy řidiči byla naměřena při dechové zkoušce shodná hodnota jako stěžovateli, což nebránilo závěru o spáchání přestupku (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 As 163/2016-28). Navíc je třeba poukázat na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí správně zohlednil nízkou hodnotu zjištěného alkoholu v krvi stěžovatele tím, že mu uložil správní trest při dolní hranici zákonné sazby.

[16] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud posoudil věc ve shodě s judikaturou NSS a nedopustil se ani jiného závažného pochybení. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[17] Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady přesahující náklady jeho běžné úřední činnosti, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 30. října 2025

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu